

In A. Hans Kinderbibliotheek verschenen reeds :

Drie maanden onder de sneeuw: — Zwarte Ko. — De Heks uit de Duinen. — Sint-Gregoriusdag op school. — Aan de Molenbeek. — Een moedig meisje. — Karel Cogge. — Het Wondelijk gezelschap. — De Jonge Vluchteling. — De Mechelsche Toren en Jef Denijn. — Het Kermismeisje. — Willem Tell. — Beter een lap dan een scheur. — Harten van Goud. — Het verdronken land van Saafginge. — De Fee van den Kluisberg. — De Zinneloozen te Gheel. — De Hut op de Heide. — Hugo Verriest. — De Klok van Stuyvekenskerke. — De Landlooper. — En toch Feest. — Sinterklaas in 't Veerhuis. — Grappes. — De Vriezeman. — Verdwaald en terecht. — De Jongens van West-Roozebeke. — De Jongens van den Waterkant. — De kleine Smokkelaar, (De Cort). — Het kindje van de Zee. — In de Moeren. — De Bezembinders van Kleit.. — De vlucht in een koffer. — De man in den toren. — Spreekwoorden in verhalen. — De Gierigaard. — Schoone daden. — De Veerman van 't Zwin. — Het Grafje aan de Zee. — Verhalen. — Zonder Ouders. — Brugge en Omgeving. — Eerlijk duurt 't langst. — De kleine Verspieder. — Grafje in de Duinen. — Verhalen. — Zonder Ouders. — Brugge en Omgeving. — Eerlijk duurt 't langst. — De kleine Verspieder. — Weer Thuis (Van Kalken). — Een Lastig Geschenk. — Broederliefde. — Kerstfeest in Vlaanderen. — Arme Bedelares (De Cort). — De verloren Zoon. — In 't bosch van Houthulst. — Nog Gered (B. Hans). — Uit de oude Doos. — Dokter Jenner en Jenny (J. G. Ten Heuvel). — Moeder Eyer. — Streng Winters.

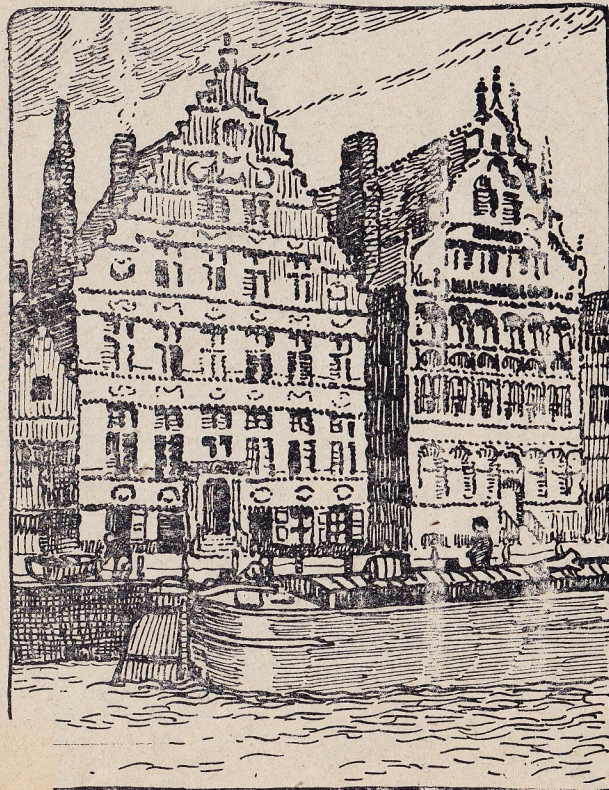
Richt u voor Kinderbibliotheek tot A. Hans-Van der Meulen, Kontich.

Alle deeltjes nog verkrijgbaar aan 50 cm. — Abonnement 6,50 fr. per 3 maanden. — Elke week een boekje.

Voor Katalogus- Romans, enz. tot B. H. Hans,

:: Huis Guido Gezelle, Kontich. ::

Van alles wat

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, Kontich

A. HANS.

Van alles wat

UIT DE OUDE GENTSCHEN DOOS.

Gent is een der schoonste steden van Europa. Weinig plaatsen hebben zooveel prachtige, oude gebouwen dicht bijeen, als waarop de oude Arteveldestad roemen kan. En dan al die sierlijke gevels van huizen eeuwen geleden gebouwd, doch met smaak hersteld.

Ge hebt al veel uit Gents geschiedenis geleerd. Denk maar aan Jacob van Artevelde, Jan Yoens, Filips van Artevelde, Frans Ackerman, aan Beverhout, West-Roozebeke, Gaver, aan Karel V en in veel later tijd aan Lieven Bauwens. Wat is er daar al niet van te vertellen!

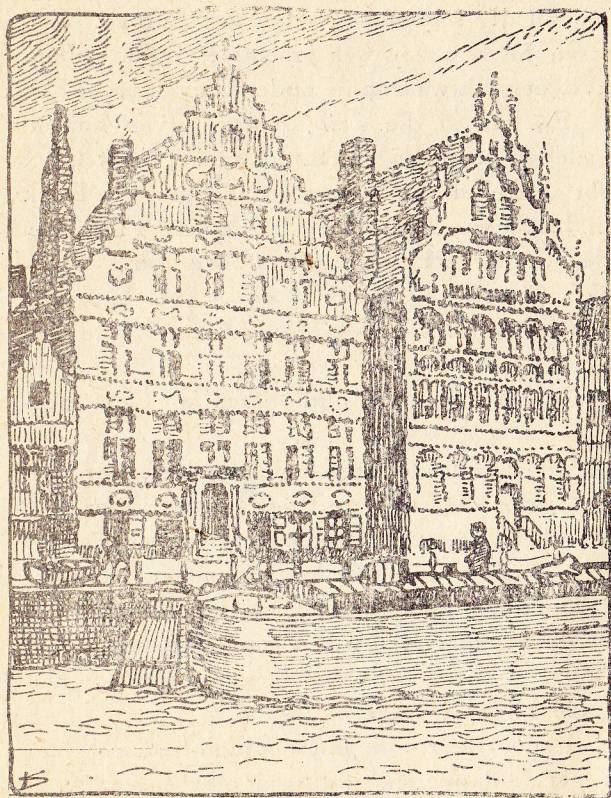
Maar nu wil ik u een heel oud verhaal uit Gent meedeelen.

't Is al vele honderde jaren geleden. Berengar, koning van Lombardië, opende voor elken ridder, die wilde mee kampen, een steekspel. De overwinnaar zou met de dochter van den koning mogen trouwen, met de schoone en goedhartige prinses Rosula.

Arnout de Jonge, graaf van Vlaanderen, bleef niet achter. Met zijn gezellen en een langen stoet van dienaren reisde hij naar Italië.

De strijd zou zwaar zijn. Immers men had zich hier te meten met de dapperste ridders uit allerlei landen.

Alle deelnemers zaten flink en vast te paard en ieder begreep, dat het geene gemakkelijke taak was eenen behendigen edelman met de lans uit 't zadel te

Oude gevels te Gent.

lichten en in 't zand te doen bijten.

— Wie is toch die kloeke ridder, welke zoo fier te paard zit ? vroegen de hovelingen, zoowel als de vreemdelingen aan elkander.

En de goed ingelichten antwoordden :

— Dat is Graaf Arnout de Jonge uit Vlaanderen.

Uit Vlaanderen ? En met meer belangstelling nog beschouwde men den knappen edelman, want reeds begon Vlaanderen overal bekend te worden als een welvarend land.

Vlaanderen ! Graaf Arnout de Jonge ! Die namen lagen op alle lippen, toen het toernooi beslist was en Arnout zegevierend uit het krijt trad. Hij was de overwinnaar.

Weinigen tijd later werd op schitterende wijze zijn huwelijk met Rosula gevierd.

Nog wapperden in de stad van koning Berengar de vaandels en banieren, nog weerklonken de feestklanken toen een ruiter spoorshags door de straten reed. Man en paard waren met stof overdekt en hadden blijkbaar een lange reis achter den rug.

De ruiter hield zijn ros in en vroeg aan een voorbijganger :

— Ik bid u, wijs mij het verblijf van den Vlaamschen graaf heer Arnout.

En toen hij de noodige inlichtingen ontvangen had, stormde hij weer voort.

— Die heeft een langen tocht gedaan, sprak een

burger tot een stadsgenoot ; men kan het wel bemerken aan zijn bevuilde kleeding.

— Ik vrees, dat zijn paard zijn laatste reis gemaakt heeft, want 't beest is dood-op, klonk het wederwoord.

Weldra stond de ruiter voor den jongen bruidegom, die met onrust de hem toegereikte brieven open brak. Arnout werd doodsbleek.

— Naar Vlaanderen terug, spoedig ! riep hij tot eenigen van zijn gevolg. De koningen van Frankrijk, Engeland en Schotland zijn in ons land binnengevallen !

't Was uit met feesten en het paleis van koning Berengar verkeerde in rep en roer wegens de toebereidselen voor de terugreis.

* * *

Inderdaad wilden de genoemde koningen de afwezigheid van den graaf te baat nemen, om Vlaanderen te bemachtigen. Ze vielen het land binnen. Maar Gent wilde zich niet overgeven. De stad zou den vijand buiten houden.

De koningen waren met de drie legers naar Gent getrokken en omsingelden het. De vorst van Frankrijk had zijn kamp te St Denijs-Westrem opgeslagen, de opperheerscher van Engeland te Mariakerke, terwijl de koning van Schotland Wondelgem bezette.

De Gentenaren wilden tot geen prijs hun stad overgeven.

— En toch zullen ze moeten ! riep de koning van

Engeland. Ja, ik zweer, dat ik op de markt van Gent graan zal zaaien, hoort allen mijn eed.

Een afgezant bracht deze woorden aan de belegerde burgers over.

De Gentenaren begrepen wel, wat de vorst van Engeland eigenlijk bedoelde.

Graan zaaien op de markt... dat beteekende zoo veel, als de stad verwoesten, zoodat er velde_n zouden liggen, waar eens de huizen stonden.

Maar de Gentenaren deden ook een eed. En van de muren riepen ze :

— Wij zweren, dat we de poorten niet zullen openen voor den koning van Engeland, zoo min als voor andere overweldigers. Gent blijft zijn graaf getrouw.

De vijandelijke soldaten bespotten de burgers. Maar met spotten komt men toch niet verder. Tusschen snoeven en doen, is nog een groot verschil. De strijd werd voortgezet. De Engelschen, Franschen en Schotten bestormden de muren, om ze te beklimmen doch de Gentenaren dreeven hen telkens af.

De blijde tijding, dat graaf Arnout in Vlaanderen terug was, stak de Gentenaren nog meer moed in 't hart. Arnout viel den vijand aan. De oorlog duurde nog lang.

Jaren verliepen zelfs, en nog altijd lag de vijandelijke legermacht te Westrem, Wondelgem en Mariakerke.

Eindelijk waren de drie vorsten overtuigd, dat hun pogingen vruchteloos zouden zijn en Gent zich niet liet

verdelgen. Ze besloten 't beleg maar op te breken en naar hun land terug te keeren.

Doch de Engelsche koning dacht aan zijn eed, dien hij niet schenden mocht.

Hij had gezworen graan te zaaien op de markt. Wat nu te doen ? En een eed breken, wel, men zou het hem altijd verwijten. 't Is steeds onvoorzichtig haastig zijn met den mond...

Deemoedig vroeg de vorst nu aan de Gentenaren of hij een handvol graankorrels op hun markt strooien mocht.

Och, als ze hem daar genoeg mee konden doen, waarom niet ? Maar de Gentenaren hadden eveneens een eed afgelegd. En ze zouden dien zoo min breken, als de Engelsche koning den zijnen.

— Wij hebben gezworen onze poorten niet te openen voor den koning van Engeland, zoo spraken de Gentenaren, tot de afgezanten. Maar wij willen een gat in den muur maken en, zoo uw heer daardoor kruipt en aldus onze stad betreedt, kan hij zijn woord houden.

't Was wel een vernedering voor hem, die zoo voorbarig gesproken had. Maar er was geen ander middel.

Tusschen den toren en de Zandpoort werd eene opening in den stadsmuur gemaakt. De koning kroop er door en zaaide vervolgens eene handvol graan op de Vrijdagmarkt.

Zoo hielden hij en de Gentenaren hun eed. Gent

werd echter niet verdelgd.

Sedert dien heette de plaats, waar de vorst Gent binnen kwam, het Engelandgat.

SPOTNAMEN.

In vroegeren tijd voerden steden dikwijls oorlog tegen elkaar. Meestal was dat, omdat ze elkander hun nijverheid en handel benijdden. Gent had het soms aan den stok met Brugge. Oostende en Damme twistten over den haring. De lieden van Brugge verwoestten Sluis, om de handel daar te vernietigen. Ieper en Poperinge maakten ruzie over de weverij. Dwaas hé ? Er is plaats onder de zon voor iedereen. En wat was meestal het gevolg van dat geharrewar ? Dat vreemde vorsten baas speelden over het gansche volk en dit zware belastingen liet betalen.

Nog zijn er bewoners van zekere dorpen, die gebeten zijn op die van andere. Waarom ? Dat weten ze zelf niet. Belachelijk niet waar ? En om zulk een domme reden vechten ruwe gasten dan dikwijls op kermissen en jaarmarkten.

Men geeft ook spotnamen aan sommige dorpen en steden. Nu dit gebeurt ook wel in andere landen. En dat deed men al zeer lang geleden.

In Azië bij Damascus ligt het stadje Chelboem. De lieden van Chelboem brengen vijgen en druiven naar Damascus, ook wel brandhout. En te Damascus vertelt men, dat de bewoners van Chelboem zoo dom zijn.

Eens moest een burger van Chelboem hout op zijn ezel naar Damascus brengen. De man was altijd heel goed voor zijn dier. En nu gevoelde hij medelijden, omdat de ezel zoo zwaar beladen was.

Hij zou zijn grauwkje wat helpen. En wat deed de slimmerik? Hij laadde het hout op zijn eigen rug en... zette zich op zijn ezel. Want, dacht hij, zoo zijn mensch en beest beiden geholpen.

Op een anderen tijd zag een jongen uit Chelboem een grooten aardn pot met noten staan. Hij kreeg er lust in, en stak de hand in de kruik, greep toe, maar het gelukte hem niet om de gevulde hand door den hals van den pot te wringen.

De jongen begon luid te schreeuwen... De geheele buurt liep uit. En ieder wilde helpen. Alle man ging aan 't rukken en trekken, maar de hand met de noten was te groot voor de nauwe opening. De burgemeester werd er bij geroepen. In diep gepeins stond hij langen tijd nu eens den knaap en dan weer den pot aan te staren. Eindelijk bracht hij den wijsvinger aan den neus en verklaarde gewichtig :

— Daar deze knaap en deze kruik niet altijd vereenigd kunnen blijven, moeten we de hand afknippen.

— Ja, ja, dat moet gebeuren! riepen allen, en iemand haalde een bijl.

De jongen begon nog veel harder te schreeuwen.

Een vreemdeling kwam voorbij. Hij hoorde het getier en kwam binnen. Hij vroeg, wat er toch gebeurde.

— Maar jongen, zei hij, doe uw hand open en laat de noten weer los.

De knaap deed het. En nu kon hij zijn hand gemakkelijk uit den pot krijgen.

Ieder keek vol bewondering naar den vreemdeling. Hij moest toch een wijs man zijn. En met eerbied groette men den man, toen deze vertrok, lachend om de domme menschen van Chelboem.

Och ja, zulke grapjes hooren we in ons land ook wel.

Maar de bewoners van alle steden en dorpen moeten elkander achten en helpen, en in vrede en vriendschap leven.

EEN KIND ALS RECHTER.

I

Er woonde eens te Bagdad, in Azië, een koopman, Abdalla geheeten. Hij stond bij ieder bekend als een

eerlijk en rechtschapen mensch. Nooit had hij iemand bedrogen.

Hij was een Mahomedaan. En als alle Mahomedanen moest hij, minstens eens in zijn leven, te bedevaart naar Mekka.

Eindelijk besloot hij die reis te doen. Maar hij zou nog veel verder gaan, zoo bedacht hij. Hij kon nu ook andere vreemde steden bezoeken en zijn handel uitbreiden. Hij zou nieuwe betrekkingen aanknoopen.

Maar hij liet aan geen zijner vrienden merken, dat hij zoo lang zou weg blijven.

Zoo zocht hij dan de koopwaren bijeen die hij met zich wilde nemen. Hij bracht zijn overige bezittingen in het pakhuis van zijn vriend Ibrahim, die hem gaarne deze plaats daartoe afstond. Onder zijn goederen was ook een pot met olijven. Op den bodem had Abdalla 1000 goudstukken gelegd, die hij daar veilig bewaard achtte. Ibrahim wist er niets van en Abdalla vertelde het niet.

Toen hij zijn zaken dus in orde gebracht had, begaf zich Abdalla op reis met de eerste de beste karavaan, die van Bagdad naar Mekka toog. Eenige zwaar beladen kameelen droegen zijn kostbare handelswaren.

Nadat hij zijn Mahomedaanse plichten te Mekka had vervuld, reisde hij verder als koopman en slaagde naar wensch. Hij trok zelfs naar Caïro, de hoofdstad van Egypte. Hij deed er goede zaken. Daardoor tot nieuwe ondernemingen aangespoord, bezocht hij de

beroemdste plaatsen van dien tijd. Hij reisde te water en te land, trok de woestijnen door met groote karavanen of zocht zijn weg met een paar gidsen en kon zoo verhalen van wat hij zag en beleefde in Damaskus en Jeruzalem, in Ispahan en Sjiras.

Zijn rijkdom nam al meer en meer toe. Maar nu ontwaakte ook zijne begeerte, om na een afwezigheid van zeven jaren zijn vaderland weer te zien. Daar zou hij in 't genot van zijn schatten met zijn verwanten en vrienden zijn verder leven slijten. Hij kon deze begeerte niet weerstaan en ging op weg naar Bagdad.

II

Ibrahim had in 't eerst weinig naar Abdalla's goederen in zijn pakhuis gekeken. En toen de eigenaar zoo lang wegbleef en niemand eenig bericht van hem ontving, vergat Ibrahim hem bijna. Zeven jaren verlieden Ibrahim raakte de bezittingen van Abdalla niet aan.

Maar op zekeren dag had de vrouw van Ibrahim goesting in olijven. De man dacht aan den pot van Abdalla.

— Och, zei hij, Abdalla is zeker al lang dood, want wij hebben in zeven jaar niets meer van hem gehoord. De profeet mag weten, waar hij gestorven of gevlogen is. De laatste tijding ontving ik uit Caïro, maar sinds dien tijd weet niemand iets van hem af. We mogen toch wel een belooning hebben voor onze

moëite. Als de olijven nog goed zijn, durf ik ze gerust te nemen. Geef mij den sleutel en een licht, dan zal ik eens gaan onderzoeken hoe het er mee staat.

De vrouw vond het niet eerlijk en waarschuwde hem nog om het niet te doen, daar toevertrouwd goed en heiligdom was. En Abdalla kon nog wel eens terug komen. Maar Ibrahim zag er niets in. Toen zijn vrouw zei : « Ik wil van de olijven niet eten. Laat ze staan en bezondig er u niet aan. Bovendien zijn ze zeker ook bedorven ! » antwoordde hij :

— Gekkepraat ! Abdalla is vast dood. Maar als hij nog leefde, zou hij er zeker niets in vinden, dat wij eens van zijn olijven geproefd hebben. Wat zou hij daar om geven !

Met deze woorden nam hij den sleutel en het licht en begaf zich naar het pakhuis. De vrouw had het geraden ; de olijven waren beschimmeld en bedorven. Maar denkende, dat de onderste misschien nog goed konden gebleven zijn, schudde Ibrahim alles uit en nu rolden hem ook de goudstukken voor de voeten. De man keek verbaasd op.

Dat goud wekte zijn hebzucht op. Hij raapte alles bij elkander, en maakte den pot weer dicht. Hij vertelde zijn vrouw, dat zij gelijk gehad had en dat hij daarom met leege handen terug kwam.

— Maar, zei hij, olijven zult ge toch hebben, ik ga ze dadelijk voor u koopen.

De vrouw was er wel wat over verwonderd, dat haar

zuinige man nu zoo mild was. Ze vermoedde toch niet, dat hij gestolen had. Ibrahim kocht een groote partij olijven van de beste, die er in Bagdad te krijgen waren. Hij bracht de meeste in zijn pakhuis en trakteerde vrouw en kinderen op het overschot, maar zei niets van de anderen.

Toen de traktatie afgelopen was, begaf hij zich langs een omweg weer naar het pakhuis. Hij ruimde de bedorven olijven uit den weg, en vulde den pot met versche olijven en maakte dien toen zorgvuldig dicht.

— Zie zoo ! zei hij bij zich zelf, dat is binnen en geen schepsel behoeft er wat van te weten !

Maar omtrent een maand daarna kwam Abdalla gezond en frisch van zijn lange reis te Bagdad terug. Zijn vrienden waren blij hem weer te zien. Vooral Ibrahim toonde zich zeer verheugd ; maar hij huichelde. Abdalla vroeg aan Ibrahim, hoe het met zijn goederen was.

— O, antwoordde deze, gij zult er alles nog vinden, zooals ge het er neergezet hebt.

Abdalla liet alles nu in zijn eigen huis brengen en bedankte Ibrahim voor zijn goede zorgen.

Het eerste, wat hij thuis openmaakte, was de pot met olijven. Hij keerde dien ten onderste boven, en... ja er rolden wel olijven uit, maar geen enkel goudstukje. Hij was ontroerd van schrik. Minder nog om het verlies van het geld, dan om het gedrag van Ibrahim. « Zou », dacht hij, « zou Ibrahim een schurk zijn ? »

Ben ik betooverd of zijn de olijven het ? Duizend stukken goud ! Ik moet het dadelijk onderzoeken. Hij zal me eens in den angst hebben willen jagen, maar zeker gauw al het geld teruggeven. Dan zij wij weer de beste vrienden ! »

Met deze gedachten ging Abdalla naar Ibrahim.

— Kom, zei hij, ge moet een oud mensch niet beetnemen ! Geef me maar gauw mijn 1000 goudstukken terug, dan hebt ge de pret gehad ! Dacht ge dat ik u voor een dief zou houden ?

— Wat, zei Ibrahim, goudstukken ? Waar hebt ge 't over ? Ik begrijp u niet. Ge hebt zelf alles in mijn pakhuis gezet en er zelf uit laten halen en toen gezegd, dat alles in orde was. En zijt ge nu wat kwijt ? Daar begriep ik niets van !

— Toe, toe, Ibrahim, maak nu een eind aan het grapje !

— Maar het is een schande, mij te betichten, dat ik uw geld weggenomen heb ! riep Ibrahim woedend uit.

Hij deed zoo vreemd, dat Abdalla nu waarlijk aan de schuld van zijn vroegeren vriend geloofde. Het deed hem veel verdriet, Ibrahim op zulk een bedrog en oneerlijkheid te betrappen.

— Gij hebt misschien in nood gezeten, hernam hij nog vriendelijk. En ge hadt geld noodig. Daarom naamt ge mijn goudstukken. Welnu, ik zal er met niemand

over spreken. Geef mij een schuldbekentenis, en we zullen vrienden blijven.

— Vrienden, ik en gij nog ! schreeuwde Ibrahim. Er is nu vijandschap tusschen ons. Ha, gij maakt mij voor een dief uit !

Dit alles gebeurde in het woonhuis. En voorbijgangers op straat hoorden dat lawaai. Ze bleven nieuwsgierig staan, om te luisteren. Dat was daar, zooals het bij ons ook gaat.

Ibrahim wilde groot en brutaal doen. Hij trok de deur open en riep tot de menschen, wier aantal voortdurend vermeerderde :

— Hier staat een gek !

Hij wees op Abdalla en vervolgde schimpend :

— Ja, die vent is krankzinnig. Voor zeven jaar brengt hij mij een pot olijven om te bewaren. En nu heeft hij zijnen pot terug, maar wil er noch 1000 goudstukken bij hebben en zegt, dat ik ze gestolen heb. Pak u weg ! Wat moet men van mij denken ? Half Bagdad staat voor mijn winkel ?

Een der omstanders, aan wien Abdalla de zaak vertelde, vroeg Ibrahim, wat hij daartegen had in te brengen.

— Niets dan dat die kerel een schurk is, die mij belastert.

— Ik wil alles ook niet langer verdragen, zei Abdalla, ik zal hem wel vinden. De rechter zal wel een

middel weten, om dezen schaamtelloozen diefstal aan aan den dag te brengen.

— Wel, riep Ibrahim, ik wil eens zien, welke wet mij dwingen zou om een bedrieger, die mij olijven te bewaren gegeven heeft, in goud te betalen !

Weldra was heel Bagdad, oud en jong, rijk en arm, op de hoogte van de zaak. Er werd bijna over niets anders gesproken, zoowel op school onder de jongens als in gezelschappen van volwassenen.

Toen de twee mannen voor den Kadi of rechter kwamen en Abdalla zijn aanklacht deed, vroeg de rechter hem, welke getuigen hij had.

— Alleen het onbepaald vertrouwen op Ibrahim als mijn vriend en mijn goed geweten, zei Abdalla.

Ibrahim antwoordde, dat hij een zwaren eed wilde doen, om te bevestigen, dat hij van geen goud wist.

De Kadi was verlegen. Hij had Abdalla en Ibrahim altijd als eerlijke mannen gekend. Wie van die twee was nu de bedrieger ? Hij vertrouwde Abdalla het best, maar die had in 't geheel geen getuigen. En nu Ibrahim aanbood om den zuiveringseed af te leggen, veroordeelde de rechter Abdalla om zijn woorden in te trekken en schadevergoeding te betalen.

Abdalla was verontwaardigd en bedroefd over deze uitspraak. Hij had zich in zijn vriend bedrogen en werd nu onschuldig veroordeeld. Hij nam geen genoegen in de uitspraak en beriep zich op den Kalif, of vorst.

Daarmee bracht hij zijn zaak voor de hoogste recht-

bank. De Kalif wilde eerst alles onderzoeken en beval daarom, dat de twee mannen den volgenden dag weer voor hem verschijnen zouden.

Op dien avond deed de Kalif, zooals hij meer gewoon was, een wandeling met twee ambtenaren. Hij was verkleed en trachtte zoo allerlei te hooren, dat hij anders niet vernemen zou. Toen de drie heeren een tuin voorbij gingen, zagen zij een troep jongens, die daarin aan 't spelen waren. Zij hoorden er een zegen :

— Komt, wij willen Kadi spelen. Ik ben Kadi, gij zijt Abdalla, gij Ibrahim, die anderen zijn gerechtsdienaars en toeschouwers. Komt, ik zit al. Brengt Abdalla en Ibrahim, die de goudstukken niet terug wil geven, voor mij !

Zoo ruchtbaar was de zaak, dat zelfs de kinderen nu « rechter, Abdalla en Ibrahim » speelden.

Toen de Kalif dit hoorde werd hij opmerkzaam en zei tot zijn hovelingen : « Laten wij ons stilhouden en dit spel eens beluisteren. Morgen moet ik in deze zaak recht spreken ».

De jongen, die voor Kadi speelde, zat met alle mogelijke deftigheid op den grond, twee andere jongens, die er boos en bedrukt moesten uitzien, werden voor hem gebracht.

— Abdalla, zoo begon de Kadi, wat hebt ge tegen Ibrahim ?

De jongen, die Abdalla moest voorstellen, begon nu

na te praten wat hij gehoord had : « Toen ik voor 7 jaar naar Mekka ging, vertrouwde ik hem alles toe, wat ik had, omdat ik dacht, dat hij mijn vriend was. Daar was ook een pot met olijven bij, daar ik 1000 goudstukken in gelegd had. Voor eenige dagen ben ik weergekomen. Ik heb toen mijn goed uit het pakhuis terug gekregen, ook den pot met olijven, maar zonder goudstukken, die hij er zeker stilletjes uitgehaald heeft, want ze waren er niet meer. Eerst heb ik er hem met zachtheid over aangesproken, maar hij werd driftig. Hij maakte burengerucht en schold mij uit voor een lasteraar.

Nu wendde zich de jonge Kadi tot den knaap, die Ibrahim moest verbeelden en zei : « Gij hebt de beschuldiging gehoord. Wat antwoordt gij ».

— Ik weet van geen goud, zei de andere jongen. Waarom zoudt ge hem meer gelooven dan mij ? Mijn woord is zoo goed als het zijne. Hij durft er geen eed op te doen, maar ik wil er wel op zweren, dat ik van goud evenmin wat afweet, als gij, edele rechter !

— Wat het zweren aangaat, zei de kleine rechter, zoover zijn wij nog niet, want er zijn ook helaas ! menschen, die valsche eeden zweren. Ik wil er nog niets van hooren. Ik hou er niet van om daar zoo gauw over te spreken. Maar gij, Abdalla, ga gij mij den pot met olijven eens halen !

De jongen ging even weg, kwam toen terug met een

steen, die den pot moest verbeelden. Hij zette dien voor den Kadi neder.

— Is dat de pot ? vroeg deze.

— Ja, zeiden Abdalla en Ibrahim.

De Kadi deed nu net, alsof hij een pot openmaakte en er in keek. « De olijven zien er keurig uit », sprak hij, en een beweging makende, alsof hij er van proefde, vervolgde hij, « zij smaken ook zeer lekker ».

Daarop bleef hij een poos zwijgen, alsof hij in diep radenken verzonken was, maar eensklaps zei hij :

— Olijven, die zeven jaar oud zijn, kunnen niet meer zoo versch zijn als deze. Men zende om eenige olijvenkoopers, ik wil eens hooren wat ze zeggen.

Er verschenen daarop twee andere jongens.

— Zijt gij olijvenkoopers ? vroeg de Kadi.

— Ja ! was het antwoord, wij hebben al twintig jaar en meer dat bedrijf uitgeoefend.

— Hoe lang kan die vrucht goed bewaard worden ?

— Er is niemand in staat, om ze langer dan tot in het derde jaar goed te houden. Zijn ze ouder, dan verliezen ze geur en smaak en beginnen te bederven.

— Hoe lang zijn deze olijven in den pot geweest ? Zeg mij dat op uw geweten !

De jongens deden nu, alsof zij nauwkeurig keken en proefden. Ze verklaarden toen, dat de olijven nog versch waren en dus onmogelijk langer dan een jaar, denklijk nog veel korter, in den pot geweest waren.

— Gij hebt het mis, hervatte de kleine Kadi. Ab-

dalla verzekering, dat hij ze vóór zeven jaar in den pot gedaan heeft.

— Met uw verlof, heer rechter, zoo antwoordden zij, dat is geheel onmogelijk. Vraag allen olijvenkoo- pers uit Bagdad en zij zullen het zelfde zeggen.

Ibrahim wilde tegenwerpingen maken, maar de Kadi beval hem te zwijgen. Hij verklaarde hem schuldig aan diefstal en veroordeelde hem tot teruggave van het geld en een zware straf bovendien.

Onder groot rumoer en gewoel werd het vonnis vol- trokken en met algemeen gejubel nam het spel een einde.

III

— Een kind beschaamt dikwijls de grooten, zei de Kalif, die met verbazing alles had afgeluisterd. Die knaap is wijzer dan de Kadi, die in deze zaak een von- nis heeft geveld. En ik wil, dat hij morgen, onder mijn leiding, ook als rechter zitten zal. Breng hem dan bij mij, vervolgde de vorst tot zijn ambtenaren. Ook de Kadi, die Abdalla veroordeelde, moet tegenwoordig zijn. Kon hij ook niet nagaan dat de olijven versch waren. Dat hij zich morgen schame, dat een kind beter rechter is dan hij. Vooral moet de pot met olijven mee- gebracht worden. De eerlijkste en knapste olijvenver- koopers moeten ook bij de hand zijn, om hun getuige- nis te kunnen geven.

Den volgenden morgen begaf een der ambtenaren

zich naar de woning van den knaap. Zijn moeder was alleen, omdat zijn vader uitgegaan was. Hij vroeg haar, hoeveel kinderen zij had.

— Drie, zei ze en liet ze binnenkomen.

— Ik zou wel eens willen weten, wie van u gisteren avond voor Kadi gespeeld heeft ? zei de ambtenaar tot de kleinen.

— Dat was ik, zei de oudste wat verlegen.

— Vriendje, zei nu de ambtenaar minzaam, ik kom van den Kalif om u bij hem te brengen. Hij wil u gaarne eens spreken.

De moeder beefde van schrik, toen zij dit hoorde.

— O mijnheer, wat wil de Kalif met den jongen ? Hij zal toch mijn kind niet houden ? Of heeft hij weer een streek uitgehaald ?

— Wees maar gerust, moedertje, zei de ambtenaar. Over een paar uur is uw jongen weer bij u en ge zul- van blijdschap weenen, als ge dan hoort, waarom ik hem moest roepen.

De jongen trok zijn beste kleeven aan. En toen gingen die twee naar den Kalif. « Wees maar niet bang ! » zei de vorst. « Zijt gij de kleine Kadi, die gisteren avond Ibrahim gevonnist heeft ? Ik ben tevreden over u, gij hebt uw zaak goed gemaakt ».

Toen de jongen toestemmend antwoordde, vervolg- de de Kalif :

— Ga nu hier naast mij zitten. De ware Abdalla en Ibrahim zullen dadelijk voorkomen.

Op het bevel van den Kalif verschenen zij ook en bogen zich diep ter aarde. Toen zij zich weder opgericht hadden, zei de Kalif :

— Draag uw zaak voor. H'er is een kind, dat u beiden hooren en naar recht vonnissen zal. Ik zal hem bijstaan, als het noodig is, en zijn vonnis beoordeelen. Is het billijk en rechtvaardig, dan zal ik het ook bekrachtigen.

Abdalla verhaalde nu zijn geschiedenis en eindigde met het verzoek dat de rechtvaardigheid van den rechter hem in 't bezit mocht stellen van zijn goudstukken. Ook Ibrahim verdedigde zich evenals voor den Kadi en wilde een eed afleggen.

De knaap zei deftig : « Men brenge den pot met olijven voor mij ! »

Men bracht dezen en op bevel van den knaap nam Abdalla er het deksel af en liet de olijven zien. Nadat de Kalif de olijven gezien en geproefd had, werden de olijvenkoopers geroepen, om hun getuigenis te geven. Zij spraken ongeveer, zooals de jongens den vorigen avond gedaan hadden. Toen Abdalla verklaarde, dat hij voor zeven jaar den pot gevuld had, zeiden zij eenstemmig, dat er dan dit jaar andere olijven in gedaan waren.

Ibrahim stamelde uitvluchten en verontschuldgingen, maar dat hielp niet.

Nu sprak de knaap, nagenoeg op dezelfde wijze als gisteren het vonnis uit. De Kalif wendde zich toen

tot den Kadi met deze woorden : « Gij hebt heden een les ontvangen van een kind. Leer van hem. Hoewel ik u vergiffenis schenk voor uw onrechtvaardig vonnis, moet gij bedenken, dat zoo iets niet voor de tweede maal mag gebeuren ».

Den kleinen rechter liet hij een beurs met duizend goudstukken geven, kuste hem op zijn voorhoofd en zei : « Mijn zoon ! ga nu naar uw moeder terug. Voor uw opvoeding zal ik zorgen. Wandel steeds in de paden van godsvrucht en recht ! »

Ibrahim moest het goud terug betalen en dan nog naar de gevangenis. Maar Abdalla vroeg vergiffenis voor hem. En zijn straf werd daarop verminderd. En heel Bagdad sprak over den knaap die rechter was geweest.

(Naar H. Van Lummel)

Zijn postbureel.

't Was op een dorpje in Schotland. Er bestond geen afzonderlijk postbureel. Och, neen, de oude Jack, die een welbeklanten kruidenierswinkel hield verkocht ook voor den Staat postkaarten, zegels enz...

De inspecteur was op ronde en kwam ook in het dorpje. Hij loerde der winkel eens af en zag hoe Jack de klanten van zijn winkel bediende eer dan hen, die artikels van 't potkantoor noodig hadden. Ook waren de officieele bekendmakingen bijna geheel verborgen, onder de papieren, die den lof maakten van Jack's waren.

Op een oogenblik, dat er geen klanten waren, trad de inspecteur binnen.

— Waar kan ik u mee gerieven ? vroeg Jack, die den ambtenaar niet kende.

— Ik ben de inspecteur der posterijen ! klonk het gewichtig.

— Ha... zoo...

— Maar ik ben zeer ontevreden. Gij schendt de reglementen, denkt alleen aan uw belangen, laat menschen wachten die voor postzaken komen... Gij wilt uw jaarwedde gemakkelijk verdienen... Ik zal hierover aan hooger hand verslag uit brengen. Ge kunt u niet verdedigen, ik zie het wel...

— Wacht een oogenblik, sprak Jack.

Hij haalde van onder de toonbank een sigarenkistje met postzegels, briefkaarten en wissels, stak het den inspecteur toe en zei :

— Hier is heel uw postbureel en trek er nu gauw mee van door !

De inspecteur ging verbluft heen... en nam het staatspostbureel mee.

Kostbare steenen.

Toen de hertog van Anjou in 't laatst der 14de eeuw in Napels was, liet hij daar aan een Italiaan, Rudolphus, zijn diamanten, smaragden en andere edelgesteenten zien. Rudolphus bekeek ze met aandacht en vroeg, wat die steenen gekost hadden en wat zij opbrachten.

« Zij hebben mij een kapitaal gekost », antwoordde de hertog, « maar zij brengen mij geen ander voordeel op, dan het genoegen van ze te bezitten en te laten zien ».

— Wel, zei Rudolphus, dan kan ik u twee steenen laten zien, die mij maar vijftig frank kosten en die er mij wel tweehonderd in het jaar opbrengen. Toen de hertog zich hierover verwonderde, bracht Rudolphus hem naar zijn molen en zei : « Hier hebt ge mijn steenen, die mij meer waard zijn dan de uwe. Hoeveel de uwe ook kosten, zoo zijn ze toch tot niets nut, terwijl mijn molensteenen mij jaarlijks voordeel geven en de menschen diensten bewijzen, door hun graan te malen.

De verkeerde wereld.

Een Spanjaard reisde in den winter in ons land en kwam in een dorp waar de honden het hem nog al lastig maakten. Hij bukte om een steen op te rapen om daarmee zijn lastige vervolgers op de vlucht te jagen. Het gelukte hem evenwel niet, de steen was aan den grond vastgevroren. « Ellendig land ! » riep hij toen toornig uit. « Hier laat men de honden los loopen en de steenen vast leggen ».

Kleine keukens.

Een koning van Frankrijk bezag het paleis, dat een zijner aanzienlijkste staatsdienaars had laten bouwen.

De voornaamste aanmerking, die de vorst er op maakte was, dat de keuken wel wat grooter had mogen wezen.

— Neen, was het antwoord, de kleine keuken heeft juist het huis groot gemaakt.

Begrijpt ge, wat die verstandige man bedoelde ?

Stadsmenschen.

Oom. — Nichtje nu zal ik u de koe leeren melken.

Nichtje. — O, oom, ik ben bang van de koe. Laat mij het liever bij het kalfje leeren.

De geletterde verver.

Schoenmaker K. A. Pot had een verver opgedragen een uithangbord voor hem te maken, met 't opschrift : « Hier maakt men schoenen en laarzen » en daaronder zijn naam K. A. Pot. De verver heeft zijne taak volbracht en is tevreden over zijn werk. 't Bord hangt nu en met groote, duidelijke letters staat er : « Hier maakt men schoenen en laarzen kapot ».

Moeilijk.

Bob was een geweldige sportsman op de fiets en eens zat hij in een herberg te bluffen over al zijn kunsten.

— Wel, zei een boertje, ge kunt dus ook zeer lang-

zaam rijden. Het is nu kwart voor twaalf, kunt ge vijf keer over het plein rijden, zoodat ge nog aan den vijftenden toer bezig zijt, eer de klok twaalf slaat.

Bob mat het plein... en zei : « Dat neem ik aan ». Nu hij reed langzaam, men moet het bekennen. Maar hij was toch al aan den vijftenden toer... en nog had de klok niet geslagen.

— Dat kwartier moet al om zijn, bromde hij. En tot een voorbijganger riep hij : Wanneer zal de klok van uw toren twaalf slaan ?

— Nooit...

— Hoe nooit !

— Wel neen, de klok staat al meer dan een jaar stil en er is geen geld, schijnt het, om ze te herstellen

Bob begreep, dat hij beet genomen was en fietste nu op eens heel snel het dorp uit.

In de school.

De meester geeft les in aardrijkskunde. Hij stelt allerlei vragen. Maar Willem luistert niet ; die zoekt 'n zijn zakken naar een glazen marbel.

— Willem, vraagt de meester, waar is het eiland Corsica ?

— In mijn Zondagsche jas, antwoordt Willem, die aan zijn knikker denkt. En hij keek vreemd op, toen heel de klas in lachen uitbarstte.

Reiziger (in een hotel). — Portier gij moet me morgen om vijf uur kloppen. Als ik den trein van zes uur mis, is heel mijn dag bedorven.

De reiziger sliep gerust, tot er op de deur werd geklopt.

— Wat is er ? riep hij nijdig van onder de dekens.

— Er is hier een zeer dringende brief voor u, mijnheer.

De reiziger sprong uit bed. Een zeer dringende brief, wat kon dat zijn. Hij opende de deur, nam den brief aan, draaide het elektrische licht op, scheurde zenuwachtig den omslag, haalde er een papier uit en las : « Het is tijd om op te staan ».

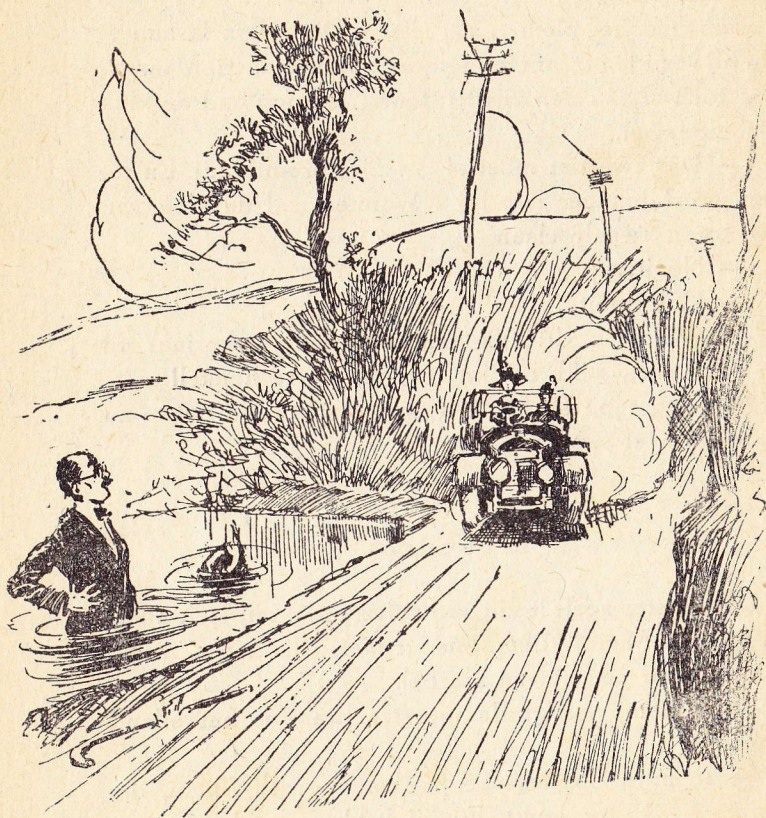
De portier kreeg een goede fooi.

Zoo doen veel Blanken ook.

Iemand, die onder de negers verbleef, vertelde het volgende :

— Wij hebben in ons huis een klein negermeisje. Zekeren dag moest zij van de bovenkamer een doek halen. Kort nadat zij teruggekomen was, kwam mijn vrouw in die bovenkamer. En ze bemerkte, dat een op de tafel staand schoteltje met ingemaakte vruchten (switisanj) voor de helft geledigd was. Mijn vrouw vroeg aan het negerkind :

— Toen gij dien doek van boven haaldet, hebt gij

De eenige uitweg voor het stof.

toen niet van de switisanı geeten ?

Het meisje zag mijn vrouw hoogst verwonderd aan, en zeide : « Missi ! ik ben naar boven gegaan, ik heb den doek gehaald en heb niet van de switisanı geeten ».

— Nu, hernam mijn vrouw, dan hebt gij misschien daarvan gedronken ?

— Missi ! ik ben naar boven gegaan, ik heb den doek gehaald, en heb niet van de switisanı gedronken.

— Dan hebt gij er met uw vingers iets van genomen ?

— Missie, ik ben naar boven gegaan, ik heb den doek gehaald, maar ik heb niet met de vingers van de switisanı genomen.

— Dan hebt gij met een lepel of vork iets van het schoteltje genomen.

— Missie, ik ben naar boven gegaan, ik heb den doek gehaald, en niet met een lepel of vork van de switisanı genomen.

— Dan hebt gij wat uit het schoteltje in de hand geschud, en hebt dat met uw tong uit de hand gelikt.

Nu verstomde zij, voelde zich getroffen, en bekende met een bevende stem : « Ja, Missi ! ik ben naar boven gegaan, heb den doek gehaald en van de switisanı in mijn hand geschud en vervolgens met de tong gelikt ».

Zoo doet nu dikwijls een negerkind ; maar veel volwassenen doen juist het zelfde. En ze meenen slim te zijn. Maar wie waarlijk eerlijk is, wil « recht door zee gaan ».